

I U 1125/2017-62

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

3.10. 20 18

Podpis pristojne
sodne osebe.

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Dariinka Dekleva Marguč kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in Liljana Polanec kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Klavdije Škrlec kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: WILTAN ENTERPRISES LIMITED, Kyriakou Matsi, 16, Eagle House, Agioi Omologites, 1082 Nicosia, Ciper, ki jo zastopa Odvetniška družba Rojs, Peljhan, Prelesnik & partnerji o.p., d.o.o., Tivolska 48, Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi tožeče stranke zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-32/2017/40 z dne 14. 4. 2017,

na seji 3. oktobra 2018

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.
- III. Zahtevi strank z interesom Avia Prime in Slovenskega državnega holdinga d.d. za povrnitev stroškov postopka se zavrneta.

OBRAZLOŽITEV

1. Prvostopenjski organ, to je Slovenski državni holding, je s svojo prvostopenjsko odločbo zavrnil zahtevo prosilke za vpogled v več pogodb o prodaji deležev v različnih podjetjih. Pri svoji odločitvi se sklicuje na to, da se prosilkina zahteva nanaša na podatke, ki so opredeljeni kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe, in je zato podan razlog za zavrnitev dostopa do zahtevane informacije iz 2. točke prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ). V nadaljevanju obrazložitve prvostopenjski organ pojasnjuje, da zaproseni podatki predstavljajo tako subjektivno poslovno skrivnost kot tudi poslovno skrivnost po objektivnem kriteriju. Razkrivanje celotne vsebine pogodb tekmečem vseh strank pogodb omogoča zbiranje, povezovanje in analizo konkurenčno zanimivih podatkov in informacij, kar ni namen ZDIJZ.
2. Prosilka se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožila, drugostopenjski organ pa je pritožbi delno ugodil in prvostopenjsko odločbo delno odpravil ter odločil, da je prvostopenjski organ dolžan prosilki omogočiti vpogled v dokumente, ki jih v nadaljevanju izreka odločbe podrobno opredeljuje, med temi dokumenti pa je tudi pogodba o prodaji in prenosu poslovnih deležev v družbi Elan, proizvodnja izdelkov, d.o.o., pri kateri je bila udeležena tudi tožeča stranka.
3. V nadaljevanju obrazložitve tožena stranka med drugim obsežno in podrobno pojasnjuje, da je bil prvostopenjski organ zavezanec že pred sprejemom novele ZDIJZ-C in sicer kot organ, saj pred sprejemom te novele poslovni subjekti pod prevladujočim vplivom še niso obstajali kot kategorija subjektov, ki so zavezani za posredovanje informacij javnega značaja. O statusu predhodnika prvostopenjskega organa (to je bil SOD) je odločilo tudi že Vrhovno sodišče RS v sodbi št. I Up 1126/2006-2, kjer je odločilo, da je po načinu ustanovitve, namena delovanja in razmerju do ustanovitelja SOD nedvomno pravna oseba javnega prava. Iz navedenega razloga se osmi odstavek 1.a člena ZDIJZ nanj ne nanaša. S sprejemom novele ZDIJZ-C se obveznost prvostopenjskega organa do posredovanja informacij javnega značaja ni v ničemer spremenila in se ni zožila na obseg, kot velja to za nosilce javnih pooblastil, kot se tudi ni zožila na obseg dolžnosti, ki velja za poslovne subjekte pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. V enakem obsegu kot pred novelo ZDIJZ-C je prvostopenjski organ zavezan tudi sedaj. Obseg informacij javnega značaja, do katerih je organ dolžan zagotavljati dostop, je opredeljen v 4. členu ZDIJZ. Navedbe organa in stranskih udeležencev, ki se nanašajo na uporabo prvega odstavka 6.a člena ZDIJZ so materialnopravno nepravilne. Navedeni člen se namreč nanaša na informacije, ki so predmet odločanja poslovnih subjektov pod prevladujočim vplivom, ne pa v primerih, ko se odloča o dostopu do dokumentov, s katerimi razpolagajo organi.

4. Nadalje drugostopenjski organ ugotavlja, da je v vseh 9 pogodbah, ki jih zahteva prosilka, izpolnjen kriterij opredelitve subjektivne poslovne skrivnosti po prvem odstavku 39. člena Zakona o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1). Ker predstavljajo pogodbe poslovno skrivnost po subjektivnem kriteriju, se drugostopenjski organ v nadaljevanju postopka ni podrobneje spuščal v ugotavljanje, ali predstavljajo poslovno skrivnost tudi po objektivnem kriteriju. V nadaljevanju obrazložitve odločbe drugostopenjski organ ugotavlja, ali v konkretnem primeru pride v poštev 1. alineja tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki določa, da se ne glede na določbe prvega odstavka 6. člena ZDIJZ (torej ne glede na podano izjemo poslovne skrivnosti) dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev, razen v primerih iz 1. in 5. do 8. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ali v primerih, ko zakon, ki ureja javne finance ali zakon, ki ureja javna naročila, določata drugače. Tožena stranka se sklicuje na stališča iz sodbe Upravnega sodišča RS št. I U 764/2015-27 z dne 24. 8. 2016, kjer je sodišče odločalo o istovrstnih pogodbah o prodaji poslovnih deležev v družbah Etra 33 in Alpina in odločilo, da obe pogodbi predstavljata podatke, ki se nanašajo na porabo javnih sredstev. Prvostopenjski organ razpolaga z javnimi sredstvi oziroma upravlja s posebnim državnim premoženjem v obliki naložb, ki so v lasti države oziroma organa kot javno pravnega subjekta. Prodaja državnega premoženja predstavlja porabo javnih sredstev oziroma gre za spremembo iz ene v drugo obliko premoženja, ki mora biti dostopna javnosti. Zgolj zaradi dejstva, da so nekateri od prodajalcev tudi osebe zasebnega prava, ni mogoče zavzeti stališča, da bodo določbe teh pogodb, ki se hkrati nanašajo tudi na osebe javnega prava, javnosti v celoti nedostopne. V vseh primerih je namreč vsaj eden od prodajalcev bil prvostopenjski organ, torej pravna oseba javnega prava. Subjekti zasebnega prava so tudi kupci, vendar gre za kupce, ki so sklenili pravni posel z osebo javnega prava in se pri tem morajo zavedati, da sklepajo pravni posel z javnim sektorjem, za katerega veljajo posebna pravila o transparentnosti, javnosti in odgovornosti. Podatki o porabi javnih sredstev so vedno javni. Drugostopenjski organ ni upošteval navedb prvostopenjskega organa in stranskih udeležencev, da predstavljajo podatke o porabi javnih sredstev zgolj podatki, ki so taksativno naštetih v prvem odstavku 6.a člena ZDIJZ. V konkretnem primeru 6.a člen ZDIJZ ni materialnopravno ustrezna podlaga, saj se nanaša na drugo vrsto zavezancev za dostop do informacij javnega značaja po 1.a členu ZDIJZ in ne na organe, ki so zavezani po 1. členu ZDIJZ.
5. Nadalje drugostopenjski organ še ugotavlja, da je pogodba zaokrožena celota in da so določbe v njej vse povezane z istim pravnim poslom, to je s prodajo poslovnih deležev države v gospodarskih družbah. Ni mogoče zavzeti stališča, da določeni členi, ki se nanašajo na porabo javnih sredstev, s samo porabo niso povezani. Če bi bila razkrita zgolj pogodbena vrednost, bi javnost ostala brez informacije o vseh drugih določbah, ki prav tako vplivajo oziroma bi lahko vplivale na porabo javnih

sredstev oziroma na obveznosti, zavezo in pogoje, na katere je pri prodaji državnega premoženja pristal prvostopenjski organ, navedeno pa bi bistveno okrnilo namen transparentnosti in preglednosti porabe javnih sredstev. Preozko je tolmačenje, da porabo javnih sredstev predstavlja zgolj podatek o pogodbeni vrednosti. Tudi ostala pogodbeno določila vplivajo na porabo javnih sredstev in na obveznost strank v povezavi s porabo javnih sredstev. Nadalje drugostopenjski organ še pojasnjuje, zakaj je tudi javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije.

6. Tožeča stranka v tožbi navaja, da se odločitev nanaša tudi na zahtevo za dostop do informacij javnega značaja v zvezi z vpogledom v in izročitvijo kopije pogodbe o prodaji in prenosu poslovnih deležev v družbi Elan, ki je bila med drugim sklenjena tudi med tožečo stranko družbo Merrill Lynch International. Ni sporno dejstvo, da ima pogodba naravo poslovne skrivnosti v skladu z 39. členom ZGD-1. Tožeča stranka je natančno analizirala določbe pogodbe in podala obrazložitev, da nekatere določbe predstavljajo poslovno skrivnost in zato ne smejo biti razkrite. Prav tako je obrazložila, zakaj bi razkritje tega dela pogodbe predstavljalo poseg oziroma kršitev poslovne skrivnosti tožnika in povzročilo škodo tožnika na trgu. Tožena stranka je pa presodila, da vse določbe pogodbe, razen v delih, kjer vsebujejo osebne podatke, zadevajo podatke o porabi javnih sredstev in se tako ni mogoče sklicevati na izjemo od razkritja, ki jo predstavlja poslovna skrivnost gospodarske družbe. Drugostopenjski organ se sploh ni opredelil do navedb tožnika v odgovoru na dopis ter v odgovoru na pritožbo z dne 2. 2. 2017. Upravno sodišče se v sodbi št. I U 764/2015, na katero se sklicuje drugostopenjski organ, ni ukvarjalo oziroma se opredelilo do vprašanja, katere določbe o nakupu poslovnih deležev bi lahko predstavljale podatke o porabi javnih sredstev, saj takšno vprašanje ni bilo izpostavljeno niti v sodnem postopku niti v upravnem postopku pred Informacijskim pooblaščenecem. Vse določbe pogodbe nedvomno ne morejo predstavljati porabe javnih sredstev. Namen izjeme bi bilo potrebno presojati v luči Ustave Republike Slovenije. Tožeča stranka se sklicuje na odločbo Ustavnega sodišča RS U-I-201/14, U-I-202/14 z dne 19. 2. 2015, kjer je zapisano, da podjetja s sklicevanjem na poslovno skrivnost ne morejo v razmerju do države in javnosti absolutno preprečiti dostopa do podatka o podjetniškem delovanju in poslovnih transakcijah. Vendar je Ustavno sodišče jasno poudarilo, da je potrebno vedno, kadar se pravica do svobodne gospodarske pobude omejuje, za dopustnost omejitve presoditi, ali je zakonodajalec jasno in nedvoumno izkazal javni interes za takšno omejevanje in ali je takšen poseg v skladu s splošnim načelom sorazmernosti. Vsako tolmačenje, ali se določena informacija šteje za informacijo, ki se nanaša na porabo javnih sredstev, njeno razkritje pa hkrati pomeni poseg v poslovno skrivnost, mora nujno obsegati presojo, ali je takšno razkritje, dejansko v javnem interesu in nadalje, ali je takšen poseg v pravico iz 74. člena URS sorazmeren. Drugostopenjski organ javnega interesa glede razkritja ni soočil in

zavedati, da sklepajo pravni posel z javnim sektorjem, za katerega veljajo posebna pravila o transparentnosti, javnosti in odgovornosti. Drugostopenjski organ je pravilno ugotovil, da so podatki o porabi javnih sredstev vedno javni. Prav tako je tudi pravilno ugotovil, da 6.a člen ZDIJZ ni materialnopravno ustrezna podlaga, saj se nanaša na drugo vrsto zavezancev za dostop do informacij javnega značaja po 1.a členu ZDIJZ in ne na organe, ki so zavezani po 1. členu ZDIJZ.

15. V zvezi z očitkom, da se drugostopenjski organ ni opredelil do tega, katere določbe pogodbe naj bi spadale v zasebno in katere v javno sfero, sodišče ugotavlja, da je na 14 strani drugostopenjske odločbe navedeno, da drugostopenjski organ ugotavlja, da je pogodba zaokrožena celota in da so določbe v njej vse povezane z istim pravnim poslom, to je s prodajo poslovnih deležev države v gospodarskih družbah. Navedel je, da kadar je namen določene pogodbe poraba javnih sredstev, ni mogoče zavzeti stališča, da določeni členi, ki se nanašajo na porabo javnih sredstev, s samo porabo niso povezani. Navedel je, da v primeru, če bi bila razkrita zgolj pogodbeni vrednost, bi javnost ostala brez informacij o vseh drugih določbah, ki prav tako vplivajo ali bi lahko vplivale na porabo javnih sredstev oziroma na obveznosti, zaveze in pogoje, na katere je pri prodaji državnega premoženja pristal organ, navedeno pa bi bistveno okrnilo namen transparentnosti in preglednosti porabe javnih sredstev. Torej je drugostopenjska odločba v tem delu dovolj obrazložena, da se jo da preizkusiti, zato sodišče tudi ne more slediti tožbenim navedbam, da vse določbe in oddelki pogodbe ne morejo predstavljati porabe javnih sredstev.
16. Tožeča stranka se v svoji tožbi sklicuje tudi na odločbo Ustavnega sodišča RS U-I-201/14, U-I-202/14 z dne 19. 2. 2015. S tem v zvezi tožeča stranka navaja, da je Ustavno sodišče poudarilo, da je potrebno vedno, kadar se pravica do svobodne gospodarske pobude omejuje, za dopustnost omejitve presoditi, ali je zakonodajalec jasno in nedvoumno izkazal javni interes za takšno omejevanje. Odločba ustavnega sodišča, na katero se sklicuje tožeča stranka, se nanaša na povsem drugačen primer in zadeva ni primerljiva z obravnavano zadevo. Z navedeno odločbo je namreč Ustavno sodišče odločalo o zavezancih, ki so poslovni subjekti pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, obravnavana zadeva pa se nanaša na tožečo stranko, ki ne spada v sklop teh zavezancev, saj je zavezanec iz 1. člena ZDIJZ (spada med „druge osebe javnega prava“). Pri osebah javnega prava iz prvega odstavka 1. člena ZDIJZ mora biti skladno z zakonskimi določili ZDIJZ dostop širši, kot pa pri poslovnih subjektih pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. Citirana odločba Ustavnega sodišča se namreč nanaša na tista določila ZDIJZ, ki se nanašajo na informacije, povezane s krediti neplačnikov pod tveganimi postavkami in na prenos kreditov na Družbo za upravljanje terjatev bank. Torej gre za povsem neprimerljivo zadevo, saj gre v obravnavani zadevi za informacijo, povezano z prodajo deležev državnega premoženja.

17. Pri razkritju zahtevane informacije - v obravnavanem primeru pogodbe - bi bilo možno upoštevati načelo sorazmernosti, če bi določilo tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ dopuščalo, da *lahko* zavezanec oziroma drugostopenjski organ dostop do informacije dovoli, če se nanaša na porabo javnih sredstev. Navedeno določilo pa takega prostega preudarka ne omogoča, saj iz besedila tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ izhaja, da ne glede na določbe prvega odstavka se dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev, torej ni določeno, da se zgolj „lahko dovoli“. Torej to pomeni, čim gre za podatke o porabi javnih sredstev, je potrebno dostop do zahtevane informacije obvezno dovoliti in v tem primeru ni možnosti drugačne odločitve. Po mnenju sodišča to določilo tudi ni v nasprotju s pravico do svobodne gospodarske pobude iz 74. člena Ustave Republike Slovenije, sicer bi sodišče, če bi menilo drugače, prekinilo postopek in moralo vložiti zahtevo za oceno ustavnosti tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Vendar pa je po mnenju sodišča taka zakonska ureditev ustrezna, saj mora biti poraba javnih sredstev v celoti transparentna in podatki o njej dostopni vsakomur. S tem v zvezi se sodišče strinja z obrazložitvijo izpodbijane odločbe na strani 15, kjer je navedeno, da je treba prodajo državnega premoženja javnosti predstaviti pregledno in odprto, saj je le na ta način mogoče doseči razumevanje tega področja in zaupanje v odločitve države na področju porabe javnih sredstev. Prav tako se sodišče s tem v zvezi strinja s stališči tožene stranke v odgovoru na tožbo, da je država sklenila privatizirati številne družbe zaradi gospodarske krize in je neutemeljeno trditi, da za razkritje zahtevanih informacij ne obstaja prevladujoči javni interes ob upoštevanju tega, da so posledice krize čutili in še vedno čutijo vsi državljani na vseh področjih. Zaradi navedenega določila tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ niti zavezanec niti drugostopenjski organ, ko odločata o tovrstnih zadevah, nimata možnosti tehtanja zasebnega interesa z javnim interesom, saj je podatke o porabi javnih sredstev, tudi če gre za poslovno skrivnost, potrebno razkriti.
18. V zvezi s tožbenimi navedbami, da če zaupnost podatkov ne bi bila spoštovana, da bi bil položaj tožeče stranke na trgu resno ogrožen oziroma prizadet, pa sodišče pojasnjuje, da vsak, ki sklene pravni posel z osebo javnega prava, se mora zavedati, da sklepa pravni posel z javnim sektorjem, v katerem veljajo posebna pravila o transparentnosti, javnosti in odgovornosti. Vsakdo ima pravico vedeti, kako se razpolaga z javnimi sredstvi ne glede na to, ali je drug partner v nekem poslu, kjer javnopravni subjekt razpolaga z javnimi sredstvi, oseba javnega prava ali pa zasebnopravni subjekt. Identično stališče je sodišče zavzelo že v sodbi št. I U 764/2015 (točka 15 obrazložitve). Iz navedenih razlogov tudi ni možno upoštevati tožbenih navedb o tem, da bi nastala nevarnost oziroma škoda za interese tožnika ter da bi zaradi tega kdo drug lahko bil odvrnjen od investiranja v podobnih primerih.
19. V zvezi s tožbenim očitkom, da drugostopenjski organ ni tehtal pravice tožeče

tehtal z zasebnim interesom tožnika ter z javnim interesom, ki ga je tožnik zagotavljal z izvedbo zadevne transakcije, razen, da je popolnoma pavšalno zapisal, da je javni interes za razkritje nedvomno močnejši. Konkurenti tožnika so tisti, ki bi bili sposobni razumeti specifična določila pogodbe oziroma edini, ki bi si dejansko vzeli čas, da bi natančno pregledali določbe pogodbe in poskušali razumeti oziroma izvleči odtenke posameznih določil ter koncepta pogodbe in transakcije, ki za tožnika pomenijo konkurenčno prednost, pri čemer konkurenti ne bi oklevali, da bi takšne podatke uporabili v škodo tožnikovih bodočih prizadevanj na trgu. Predmetna transakcija v zvezi z družbo Elan je bila v javnem interesu, saj brez intervencije tožnika Elanu ne bi bilo odobreno posojilo, ki je bil zaradi odločbe Evropske komisije, da mora vrniti državno pomoč, dejansko neposredno pred stečajem. Odločitev, da se takšno transakcijo podvrže strogemu režimu razkritja informacij, bi vse potencialne investitorje odvrnila od investiranja v podobnih primerih. Edina možna ugotovitev je, da zasebni interes tožnika oziroma njegovo ustavno pravico iz 74. člena URS ter javni interes po zagotavljanju delujočega svobodnega tržnega gospodarstva jasno prevladata nad javnim interesom po razkritju celotne vsebine pogodbe. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijani akt odpravi in potrdi prvostopenjsko odločbo, podrejeno pa, naj ga odpravi in ga vrne toženi stranki v ponoven postopek, v obeh primerih pa zahteva tudi povrnitev stroškov postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

7. Tožeča stranka je zahtevala tudi izdajo začasne odredbe, kateri je sodišče ugodilo in s sklepom št. I U 1125/2017-32 z dne 26. 5. 2017 izvršitev odločbe odložilo do izdaje pravnomočne odločitve v tem upravnem sporu.
8. Tožena stranka v odgovoru na tožbo opozarja, da je bilo zoper isto odločbo vloženi več tožb in predlaga, naj sodišče postopke združi. Nadalje opozarja, da tožeča stranka toži na izpodbijanje celotne odločbe, za kar nima interesa. Bila je namreč stranka le v delu, ki se nanaša na pogodbo pod točko 1.4 izreka. Nasprotuje navedbam tožeče stranke, da se ni opredelila do vseh navedb tožeče stranke v pritožbenem postopku. Opredelila se je do navedb, ki so bile relevantne za njeno odločitev. Ne drži tudi navedba, da se ni opredelila do tega, katere določbe bi lahko predstavljale podatke o porabi javnih sredstev, saj je ugotovila, da podatke o porabi javnih sredstev predstavlja pogodba kot celota, saj gre za pogodbo, katere predmet je poraba javnih sredstev. Nemogoče je trditi, da katerikoli člen v pogodbi določa karkoli, kar s to porabo javnih sredstev ne bi bilo povezano. Prav tako se tožena stranka ne strinja z navedbami o neobstoju prevladujočega javnega interesa za razkritje. Glede na to, da je država sklenila privatizirati številne družbe zaradi gospodarske krize, je neutemeljeno trditi, da za razkritje zahtevanih informacij ne obstaja prevladujoči javni interes ob upoštevanju tega, da so posledice krize čutili in še vedno čutijo vsi državljani na vseh področjih. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

9. Sodišče je v postopek kot stranke z interesom pritegnilo tudi prosilko, prvostopenjski organ ter ostale gospodarske družbe, ki so bile udeležene v upravnem postopku, od katerih pa so odgovor na tožbo podale le nekatere.
10. Prvostopenjski organ v odgovoru navaja, da je zoper odločbo vložil tožbo tudi sam. Pritrjuje vsem argumentom tožeče stranke, s katerimi ta utemeljuje svoj primarni oziroma podrejeni tožbeni zahtevek. Zahteva povrnitev stroškov poštnine za to vlogo.
11. Zavarovalnica Triglav je kot stranka z interesom odgovorila, da se pridružuje vsem navedbam tožbe. Pri zahtevani pogodbi že v osnovi ne gre za informacije po 4.a členu ZDIJZ-C, pri čemer iz prakse Informacijskega pooblaščenca izhaja, da so posli, določeni v navedenem členu, naštetih taksativno. Torej ne gre za pogodbo, za katero zakon določa dolžnost razkritja. Navedbe prosilke o absolutni pravici do dostopa na podlagi javnega interesa zanikajo tudi določbe 6.a člena ZDIJZ-C. Torej ne gre za pogodbe, za katere že sam zakon določa splošno dostopnost.
12. Avia Prime pa je kot stranka z interesom odgovorila, da je tudi sama vložila tožbo zoper navedeno odločbo. Predlaga, naj sodišče združi vse postopke v skupno obravnavo. Vztraja pri navedbah, ki jih je podala v upravnem sporu I U 1126/2017 in se pridružuje navedbam in pravni argumentaciji, ki jih je podala tožeča stranka v predmetnem postopku. S predložitvijo stroškovnika smiselno predlaga povrnitev stroškov postopka.

K točki I izreka:

13. Tožba ni utemeljena.
14. Sodišče ugotavlja, da v tem upravnem sporu med strankama ni sporno vprašanje, ali je zahtevana dokumentacija poslovna skrivnost, pač pa je sporno vprašanje, ali je podana izjema iz 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, iz katere izhaja, da se dostop do zahtevane informacije dovoli tudi, če je podatek poslovna skrivnost, v kolikor gre za podatke o porabi javnih sredstev. Po mnenju sodišča se tožena stranka upravičeno sklicuje na izjemo iz 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Sodišče se glede tega v celoti pridružuje razlogom izpodbijane odločbe, zato skladno z drugim odstavkom 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev. Sodišče zgolj poudarja, da je drugostopenjski organ pravilno ugotovil, da prvostopenjski organ razpolaga z javnimi sredstvi oziroma upravlja z državnim premoženjem v obliki naložb, ki so v lasti države oziroma organa kot javnopravnega subjekta, da prodaja državnega premoženja predstavlja porabo javnih sredstev oziroma gre za spremembo iz ene v drugo obliko premoženja, pri čemer gre pri kupcih za take subjekte, ki so sklenili pravni posel z osebo javnega prava in se pri tem morajo

stranke do svobodne gospodarske pobude ter javnega interesa, pa sodišče ponovno pojasnjuje, da določilo tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ tistemu, ki odloča o dostopu do informacije javnega značaja, ne daje možnosti tehtanja, saj morajo biti glede na določilo tega člena informacije, ki predstavljajo poslovno skrivnost, vedno dostopne, če gre za podatke o porabi javnih sredstev.

20. Zavarovalnica Triglav je v odgovoru na tožbo navedla, da pri zahtevani pogodbi ne gre za informacije iz 4.a člena ZDIJZ in da so prodajne pogodbe, ki jih prosilka zahteva, klasične prodajne pogodbe in da ne gre za pogodbo, za katero zakon določa dolžnost razkritja. S tem v zvezi sodišče pojasnjuje, da se 4.a člen nanaša na informacije javnega značaja v primeru, ko so zavezanci poslovni subjekti pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, v konkretni zadevi pa je prvostopenjski organ zavezanec iz 1. člena ZDIJZ, torej oseba javnega prava, za katero velja, da mora v celoti razkriti informacije, kadar gre za porabo javnih sredstev in pri tem ne gre za izjeme iz 1. in 5. do 8. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Torej za prvostopenjski organ v tem primeru ne velja določilo tretjega odstavka 6.a člena ZDIJZ, ki omogoča zavrnitev dostopa do osnovnih podatkov, če bi se izkazalo, da razkritje huje škoduje njihovem konkurenčnemu položaju na trgu, saj gre za zavezanca iz 1. člena ZDIJZ. Zavarovalnica Triglav tudi navaja, da gre v obravnavani zadevi za dotekanje sredstev v organ in ne za izdatke. S tem v zvezi sodišče pojasnjuje, da se vsako razpolaganje z javnimi sredstvi nanaša na porabo javnih sredstev. Prodaja teh sredstev predstavlja porabo javnih sredstev oziroma njihovo spremembo iz ene v drugo obliko premoženja. Tudi če je prišlo do dotekanja sredstev v organ, pa je bila po drugi strani hkrati izvedena tudi prodaja. Sodišče je že v sodbi št. I U 764/2015 zavzelo stališče, da prodaja sredstev predstavlja porabo javnih sredstev.

21. Glede predloga, naj sodišče več odprtih upravnih sporov zoper isto odločbo združi v en postopek, pa sodišče pojasnjuje, da tega ni storilo, saj je zaradi preglednosti, ker so tožeče stranke različne, primerneje, da se zadeve obravnavajo v ločenih postopkih.

22. Ker je odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo na nejavni seji brez glavne obravnave, ker je ocenilo, da dejansko stanje, ki je relevantno za odločitev o zadevi, to je obstoj pogodbe, med tožnikom in tožencem ni sporno, pač pa je sporna le pravna presoja te pogodbe z vidika določil ZDIJZ. V takem primeru pa prvi odstavek 59. člena ZUS-1 daje sodišču izrecno pooblastilo, da lahko v zadevi odloči tudi brez glavne obravnave.

K točki II izreka:

23. Sodišče ni ugodilo zahtevi tožeče stranke za povrnitev stroškov postopka, ker skladno s četrnim odstavkom 25. člena ZUS-1 trpi vsaka stranka svoje stroške, če sodišče tožbo zavrne.

K točki III izreka:

24. Stranki z interesom Slovenski državni holding in Avia Prime sta zahtevali tudi povrnitev stroškov postopka. Skladno s stališčem Vrhovnega sodišča RS v sklepu št. I Up 191/2015 z dne 1. 10. 2015 ZUS-1 ni uredil vprašanja povrnitve stroškov, ki jih imajo osebe, ki niso glavne stranke v postopku, zaradi pravice sodelovanja v postopku. Iz navedenega razloga je treba glede na stališče Vrhovnega sodišča RS glede tega vprašanja uporabiti določbe ZPP v skladu s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1. Po prvem odstavku 154. člena ZPP mora stranka, ki v pravi ne uspe, nasprotni stranki in njenemu intervenientu povrniti stroške. Navedeni stranki z interesom sta se pridružili argumentom tožeče stranke, da je treba razkritje zahtevanih podatkov preprečiti, torej glede na to, da je bila tožba zavržena, v postopku nista uspeli. Iz navedenih razlogov glede na določilo 154. člena ZPP v povezavi z 22. členom ZUS-1 tudi nista upravičeni do povračila stroškov postopka.

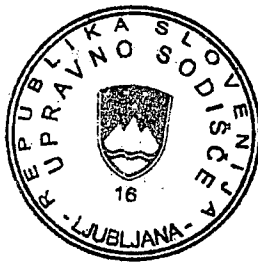
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 3. oktober 2018

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe: